

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/57/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3818010376
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Antala
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3818010376.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Michala Antalu a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a JUDr. Petra Tótha v trestnej veci proti obžalovanému M. V., nar. XX.XX.XXXX v K., trvale bytom mesto O., prechodne bytom O., Š. C. X/XX, okres O., t. č. na slobode, pre trestný čin prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1 Tr. zákona, na verejnom zasadnutí konanom v Trenčíne dňa 03. marca 2020 prejednal odvolanie obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 08. februára 2019 pod sp. zn. 3T/70/2018 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku s a odvolanie obžalovaného M. V. z a m i e t a, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 08. februára 2019 pod sp. zn. 3T/70/2018, na podklade podanej obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza zo dňa 08. júna 2018 pod č. k. 1Pv 704/17/3307-19 bol obžalovaný M. V., nar. XX.XX.XXXX uznaný za vinného zo spáchania trestného činu prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 22.06.207 v čase okolo 17.30 hod. v O. na ul. Š. C. č. XXX, pred vchodom do bytovky č. XX, okres O. pristúpil k L. K., chytil ju za vlasy a udrel ju jedenkrát päťou do tváre, následne keď prišiel ku nim manžel L. K. M. K. s tým, že ju bude brániť pred ďalším útokom, tohto tiež udrel dvakrát päťou do tváre, čím spôsobil L. K. zranenie - podvrtnutie krku, krčenej chrbtice s poúrazovou bolestivosťou, pomliaždenie hlavy a viacnásobnú zlomeninu nosovej kosti s dislokáciou dolného fragmentu, spojnú s krvácaním z nosa, ktoré ju obmedzovalo v obvyklom spôsobe život 33 dní a M. K. zranenie - pomliaždenie tváre, zlomeninu prednej hornej steny pravej čelustnej prínosovej dutiny so zakrvácaním dp tejto dutiny, podvrtnutie krčnej chrbtice a pomliaždenie hrudníka, ktoré ho obmedzovalo v obvyklom spôsobe života 20 dní.

Za tento trestný čin bol obžalovaný M. V. odsúdený podľa § 156 odsek 1 Tr. zákona za použitia § 38 odsek 2 Tr. zákona na trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) mesiacov, ktorého výkon mu bol podľa § 49 odsek 1 písm. a) a § 50 odsek 1 Tr. zákona podmienenečne odložený na skúšobnú dobu 20 (dvadsať) mesiacov.

V adhéznom konaní, t.j. v konaní o náhrade škody okresný súd rozhodol tak, že podľa § 288 odsek 1 Tr. poriadku poškodených L. K., nar. XX.XX.XXXX a M. K., nar. XX.XX.XXXX, obaja bytom R. XXX, okres O., s nárokmi na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení podal odvolanie iba obžalovaný M. V., a to proti výrokom o vine a treste. V písomnom odôvodnení odvolania prostredníctvom ustanoveného obhajcu poukázal na to, že bolo jedno aké dôkazy boli pred okresným súdom vykonané, pretože napadnutý rozsudok o uznaní jeho viny bol okresným súdom vydaný s prezumpciou viny, čo on ako doteraz netrestaná

osoba mimoriadne vníma citlivo a nie je schopný sa stotožniť so svojim odsúdením, keď vo svojom doterajšom veku 46 rokov mal a bude mať príležitosť každodenne sa zapojiť do množstva iných konfliktov, pričom takémuto konaniu sa doteraz bránil a aktívne sa mu úspešne vyhýbal. Napadnuté rozhodnutie okresného súdu vníma v príkrom rozpore s vykonanými dôkazmi na hlavnom pojednávaní, s uplatnením princípu prezumpcie viny, čo nie je možné zásadne prekonať žiadnou argumentáciou, reflektujúcou základné zásady trestného konania ani logickou úvahou. V tejto súvislosti poukázal v podrobnostiach na vzájomne vylučujúce sa svedecké výpovede oboch poškodených, na niektoré lekárske a zdravotnícke postupy s charakterom excesu, z ktorých nepravdepodobné okolnosti sú považované za preukázané a to bez akýchkoľvek pochybností, ďalej poukázal na rozporuplný spôsob hodnotenia svedeckých výpovedí okresným súdom, keď na jednej strane svedecké výpovede, ktoré sú v jeho prospech hodnotí ako neverohodné pre príbuzenský vzťah svedkov k jeho osobe (z nich niektoré osoby nie sú príbuzné a vyskytli sa iba náhodne na inkriminovanom mieste v inkriminovanom čase) a na druhej strane u poškodených to nepokladá okresný súd za relevantné. Okresný súd fotografiu jeho 74 ročnej matky Q. V. považoval so zdvihnutou barlou za útočnú pózu a za veľmi dôležitý dôkaz, aj keď ide podľa jeho názoru o neautorizovanú fotografickú kompozíciu, ktorá nemusí mať takýto charakter, ale môže ísť napríklad o žartovný fotografický záber, na ktorom sa jeho matka mohla zaháňať s barlou za letiacim vtáčikom. Pochybným okresným súdom kladené otázky ohľadom toho, ako si vysvetľujú vzniknuté zranenia u poškodených, aj napriek tomu keď títo svedkovia neboli pri ich vzniku., resp. nik to z nich nevidel. Pochybnosti o absencii prezumpcie viny ilustruje aj kontext odôvodňovania skutočnosti okresným súdom v napadnutom rozsudku. Ďalej poukázal na závery okresného súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku pokiaľ ide o výpoveď lekára M.. M. a svedecké výpovede oboch poškodených, ktoré nie sú v súlade s tým, ako tieto osoby vypovedali, čo potvrdzuje aj zvukový záznam z hlavného pojednávania, z čoho vyplýva, že celkom jednoznačne nepopísali zhodne v podrobnostiach priebeh skutkových okolností, t. j. spôsob ako boli a prečo ním v inkriminovanom čase fyzicky napadnutí, ako dlho trval incident či postavenie a vzdialenosti medzi osobami na inkriminovanom mieste v inkriminovanom čase. M.. M. jednoznačne nepotvrdil vznik zranení u poškodených tak, ako ich poškodení popisovali. Potvrdil iba to, že je to možné, no nie pravdepodobné. Preto sa s hodnotením dôkazov tak, ako ich hodnotil a vyhodnotil okresný súd nemôže stotožniť, pretože je to v rozpore so základnými zásadami trestného konania, najmä s prezumpciou neviny, v rozpore s prevenciou a minimalizovaním resp. predchádzaním nežiaducich sociálno-patologickým javov v spoločnosti, ak vzájomne sa vylučujúce výpovede poškodených a tiež séria excesov (typicky u výpovede lekára „áno, je to možné“) a údajne všetky nepravdivé výpovede všetkých svedkov nachádzajúcich sa v inkriminovanom čase a na inkriminovanom mieste považuje za jednoznačné, bez akýchkoľvek pochybností za preukázané. A to nie pri posudzovaní mechanizmu zranenia nosa u oboch poškodených, najmä u poškodenej, ale aj uznaní jeho za vinného. Ďalej uviedol, že sa chce starať o svoju rodinu, o svoju matku, chrániť si svoje zdravie, rozvíjať sociálne kontakty, byť so svojimi priateľmi, byť im užitočný, najmä svojej rodine a preto uznanie jeho viny okresným súdom vníma ako nespravodlivé a nevie sa s ním stotožniť. Preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil s tým, aby okresný súd vec v potrebnom rozsahu prejednal a rozhodol, alternatívne, aby odvolací súd sám rozhodol tak, že ho spod obžaloby oslobodí.

K písomnému odôvodneniu odvolania obžalovaného sa prokurátor Okresnej prokuratúry Prievidza do konania verejného zasadnutia odvolacieho súdu nevyjadril.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, ktoré sa konalo za splnenia všetkých procesných podmienok v neprítomnosti oboch poškodených L. a M. K. prokurátor krajskej prokuratúry v rámci konečného návrhu poukázal na správny a zákonný napadnutý rozsudok a navrhol, aby odvolanie obžalovaného bolo podľa § 319 Tr. poriadku ako nedôvodné zamietnuté.

Ustanovený obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu právom konečného návrhu poukázal na odôvodnenie odvolania a navrhol, aby obžalovaný bol spod obžaloby oslobodený.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu právom konečného návrhu uviedol, že sa cíti byť nevinným a súhlasí s tým, čo uviedol jeho obhajca v rámci konečného návrhu.

Podľa § 317 odseku 1 Tr. poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 odseku 1 Tr. poriadku alebo nezruší rozsudok podľa § 316 odseku 3 Tr. poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť

postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odseku 1 Tr. poriadku.

Krajský súd, ako odvolací súd preskúmal z podnetu podaného odvolania obžalovaného, ktoré bolo podané oprávnenou osobou a včas napadnutý rozsudok v intenciách § 317 odseku 1 Tr. poriadku, pričom zistil, že vo vzťahu k rozhodovaniu o vine, v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci prvostupňový súd vykonal všetky dostupné a potrebné dôkazy, ktoré správne vyhodnotil zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 odseku 12 Tr. poriadku, a na základe toho dospel k správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom, ktoré v súlade s ustanovením 168 odseku 1 Tr. poriadku aj podrobne a vecne správne v napadnutom rozsudku odôvodnil. So zreteľom na vykonané dôkazy, na ktoré poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré na seba nadväzujú, navzájom sa podporujú a dopĺňajú, nemal ani odvolací súd pochybnosti o vierohodnosti a správnosti skutkových zistení, ale i záverov prvostupňového okresného súdu vo vzťahu k právnemu posúdeniu konania obžalovaného. Obžalovaný aj napriek tomu, že doposiaľ popiera spáchanie žalovaného skutku, právne posúdeného ako žalovaný prečin, pričom ale v zásade nespochybňuje svoju prítomnosť medzi osobami, ktoré sa nachádzali v inkriminovanom čase a na inkriminovanom mieste, je usvedčovaný zo spáchania žalovaného skutku nielen svedeckými výpoveďami poškodených L. a M. K., ale podporne aj odbornými medicínskymi závermi M.. P. M., ako aj všetkými relevantnými vykonanými listinnými dôkazmi, z nich sú to najmä odborné lekárske správy, o ktorých vierohodnosti nie sú žiadne pochybnosti ani podľa názoru odvolacieho súdu a tieto dôkazy tvoria ucelený a logický reťazec, ktorý bez relevantných, resp. rozumových pochybností usvedčuje obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku. Aj keď odborné medicínske závery M.. P. M. nie musia byť vnímané celkom ako jednoznačné, na druhej strane a priori, resp. zásadne nevyučujú spôsob, resp. mechanizmus vzniku zranení u oboch poškodených tak, ako oni sami popísali ich vznik. Odborné vyjadrenie M.. P. M. je podporným dôkazom k ďalším priamym i nepriamym dôkazom svedčiacim o vine obžalovaného. Rozpory, na ktoré obžalovaný poukazoval v odôvodnení odvolania nie sú takého zásadného významu, ktoré by svedčili o nevierohodnosti všetkých usvedčujúcich dôkazov. Odvolaciemu súdu v tejto súvislosti neuniklo pozornosť, že rozpory vo výpovediach práve i zásadnejšieho charakteru mali iní svedkovia, ktorých výpovede naopak mali svedčiť v prospech obžalovaného. Niet pochyb, že v inkriminovanom čase vznikol primárne incident medzi rodinnými príslušníkmi obžalovaného - matkou a sestrou obžalovaného na jednej strane a na druhej strane s poškodenou L. K., do ktorého však po vyhrotení aj zo strany samotnej poškodenej voči sestre obžalovaného vstúpil napokon samotný obžalovaný s tým, že najprv fyzicky inzultoval poškodenú L. K. a následne i jej manžela, ktorý sa do konfliktu tiež snažil zapojiť, resp. brániť svoju manželku a obžalovaný obom poškodeným tak spôsobil zranenia, ktoré sú podrobne konštatované v skutkovej časti žalovaného skutku. Ani odvolací súd aj z hľadiska logiky nemal najmenej pochybnosti o tom, že tieto zranenia u oboch poškodených vznikli v priamej a príčinnej súvislosti s konaním obžalovaného. Poškodená L. K., ako vyplynulo z dokazovania na hlavnom pojednávaní, bola už krátko po ukončení incidentu lekársky ošetrovaná, čo logicky vyvracia obhajobné argumenty obžalovaného v tom, že zranenia mali vzniknúť u poškodených ich vlastným zavinením medzi sebou, pretože sa títo v minulosti už vzájomne mali fyzicky napádať. Ani lekárske ošetrenie zranení u poškodeného M. K. na druhý deň po incidente ešte táto skutočnosť nespochybňuje vznik zranení u neho tak, ako sa konštatuje vo výrokovej časti tohto rozsudku. Preto odvolacie námietky obžalovaného v tomto smere odvolací súd nepovažoval za dôvodné a akceptovateľné, a to aj pokiaľ ide o jeho námietky v tom, že prvostupňový súd svojim procesným postupom porušil ústavnú zásadu jeho prezumpcie nevinoty. Ani odvolací súd nemal pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zistení prvostupňového súdu a v plnej miere sa plne stotožnil s hodnotením vykonaných dôkazov tak, ako to vyjadril prvostupňový súd v písomnom vyhotovení svojho rozsudku, pričom odvolací súd v celom rozsahu odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia. Skutočnosť, že okresný súd vykonané dôkazy na hlavnom pojednávaní vyhodnotil v diametrálnom rozpore s ich hodnotením podľa obžalovaného, nie je pochybením, pretože prvostupňový súd všetky dôkazy, ktoré boli ním vykonané na hlavnom pojednávaní zákonným spôsobom ich vyhodnotil presvedčivo bez relevantného rozporu s ustanovením § 2 odsek 10, odsek 12 Tr. poriadku a v princípe taktiež bez akýchkoľvek rozumových pochybností.

Pokiaľ ide o právne posúdenie konania obžalovaného aj tu súd prvého stupňa taktiež postupoval v súlade so zákonom, keď jeho konanie po právnej stránke správne posúdil ako dokonaný prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1 Tr. zákona, pretože obžalovaný svojim konaním kumulatívne naplnil

všetky štyri formálne znaky tejto skutkovej podstaty trestného činu prečinu a súčasne bol naplnený aj jeho materiálny korektív. Obžalovaný z hľadiska veku spĺňal podmienky trestnej zodpovednosti jednoznačne ako dospelý páchatel trestného činu a v konaní neboli zistené žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by preukazovali, že obžalovaný bol v inkriminovanom čase nepríčetným či konal v stave zmenšenej príčetnosti. Naplnený bol aj objekt útoku tohto prečinu - ochrana zdravia iného a splnená bola aj jeho subjektívna stránka, t. j. priamy úmysel (dolus directus). Z obsahu žalovaného skutku tak, ako je popísaný v skutkovej časti napadnutého rozsudku nepochybne vyplýva aj naplnenie objektívnej stránky predmetného prečinu.

Pri ukladaní trestu prvostupňový súd správne prihliadol na všetky skutočnosti a zásady podľa § 34 odseku 1 až 4 Tr. zákona dôležité z hľadiska jeho ukladania, najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce a poľahčujúce okolnosti, osobu páchatela, jeho pomery a možnosti nápravy. Prvostupňový súd nepochybil, keď dospel k záveru o neexistencii poľahčujúcich (§ 36 Tr. zákona) ale ani príťažujúcich (§ 37 Tr. zákona) a správne pritom použil aj ustanovenie § 38 odsek 2 Tr. zákona. Súd prvého stupňa potom tiež správne obžalovanému uložil trest odňatia slobody podľa základnej trestnej sadzby ustanovenia § 156 odsek 1 Tr. zákona (6 mesiacov až 2 roky) a správne potom obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) mesiacov, t. j. pri dolnej hranici zákonnej trestnej sadzby, pričom ani podľa odvolacieho súdu v posudzovanom prípade u obžalovaného neboli dané žiadne také podstatné, resp. významné skutočnosti, ktoré by mohli u neho viesť k mimoriadnemu zníženiu trestnej sadzby podľa § 39 Tr. zákona pod zákonnú dolnú hranicu, či prípadne k uloženiu iného alternatívneho zákonného trestu. Prvostupňový súd nepochybil, keď obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podľa §§ 49 odsek 1 písm. a), 50 odsek 1 Tr. zákona podmienene odložil na primeranú skúšobnú dobu pri dolnej hranici zákonného rozpätia (1 až 5 rokov) na 20 (dvadsať) mesiacov. Takto súdom prvého stupňa uložený výchovný podmienenečný trest odňatia slobody je i podľa názoru odvolacieho súdu trestom primeraným a zákonným a to aj z hľadiska očakávaného účelu trestu podľa § 34 odsek 1, odsek 4 Tr. zákona, t. j. dosiahnutia individuálno-preventívneho a s ním spojeného generálno-preventívneho účinku. Takto uložený trest obžalovanému je dostatočným na zabránenie ďalšej jeho protiprávnej činnosti, dostatočnou výstrahou pre potencionálnych páchatelov (najmä takýchto) trestných činov a uložený trest v napadnutom rozsudku vyjadruje aj primerané morálne odsúdenie konania obžalovaného spoločnosťou.

Napokon súd prvého stupňa nepochybil, keď v rámci spojeného adhézneho konania, t. j. konania o náhrade škody rozhodol spôsobom uvedeným v § 288 odsek 1 Tr. poriadku, pretože boli splnené všetky zákonné podmienky pre takéto rozhodnutie o odkázaní oboch poškodených s ich nárokmi na náhradu škody na civilný proces tak, ako tento výrok aj podľa názoru odvolacieho súdu okresný súd akceptovateľne odôvodnil.

Vzhľadom na uvedené i skutočnosť, že napadnutý rozsudok je vecne správny, presvedčivý, nevykazujúci prvky arbitrárnosti a zákonný vo všetkých jeho výrokoch a odvolanie obžalovaného je nedôvodné, odvolací súd rozhodol tak, že podľa § 319 Tr. poriadku ho zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.